

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

S P R E N D I M A S LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2026 m. rugsėjo 9 d.
Vilnius

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Ričardo Piličiausko (pranešėjas), Egidijaus Šileikio ir Skirgailės Žalimienės (kolegijos pirmininkė), sekretoriaujant Nijolei Pašvenelienei, dalyvaujant <nuasmeninta> pilietei <nuasmeninta> ir jos atstovei advokatei <nuasmeninta>, vertėjams <nuasmeninta> ir <nuasmeninta>, viešame teismo posėdyje apeliacine žodinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinę bylą pagal <nuasmeninta> pilietės <nuasmeninta> apeliacinį skundą dėl Utenos apylinkės teismo 2026 m. liepos 22 d. sprendimo administracinėje byloje pagal <nuasmeninta> pilietės <nuasmeninta> skundą dėl Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos sprendimo pakeitimo.

Teisėjų kolegija

n u s t a t ė:

I.

1. Pareiškėja <nuasmeninta> (toliau – ir pareiškėja) kreipėsi į teismą su skundu, prašydama pakeisti Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (toliau – ir Migracijos departamentas, atsakovas) 2026 m. birželio 26 d. sprendimą Nr. 26S130850 (toliau – ir Sprendimas) ir apgyvendinti ją laikino apgyvendinimo vietoje netaikant judėjimo laisvės apribojimų.

2. Pareiškėja skundą grindė šiais pagrindiniais argumentais:

2.1. Sprendimu ji apgyvendinta priėmimą užtikrinančios įstaigos paskirtoje laikino apgyvendinimo vietoje, nesuteikiant teisės laisvai judėti Lietuvos Respublikos teritorijoje tol, kol vykdoma pasienio procedūra, tačiau ne ilgiau kaip 2024 m. gegužės 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2024/1348, kuriuo Sąjungoje nustatoma bendra tarptautinės apsaugos procedūra ir panaikinama Direktyva 2013/32/ES (toliau – ir Reglamentas (ES) 2024/1348,

Reglamentas), 51 straipsnyje nustatytą laikotarpį. Sprendime neatskleistos faktinės šios priemonės taikymo priežastys ir nepaaiškinta, kodėl negalima veiksmingai taikyti švelnesnės priemonės. Migracijos departamentas taip pat neįvertino pareiškėjos sveikatos būklės ir nėštumo, nors, pareiškėjos teigimu, atsakovo turimoje jos byloje buvo nėštumą patvirtinančių dokumentų, todėl dėl nėštumo ji laikytina pažeidžiamu asmeniu.

2.2. Jai taikomas judėjimo laisvės ribojimas pagal Lietuvos Respublikos įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ (toliau – ir UTPĮ) 140⁸ straipsnio 3 dalį savo esme prilygsta sulaikymui. Remdamasi Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (toliau – ir Teisingumo Teismas) 2022 m. birželio 30 d. sprendimu byloje C-72/22, ji teigė, kad asmens apgyvendinimas centre, kurio teritorijos negalima palikti be leidimo ir palydos, laikytinas judėjimo laisvės atėmimu. Šią išvadą, jos teigimu, patvirtina Lietuvos Respublikos Seimo kontrolierių įstaigos 2026 m. birželio 4 d. ataskaitoje aprašytas Pabradės priėmimo centre taikomas režimas.

2.3. Pareiškėja nurodė, kad yra nėsčia, todėl laikytina pažeidžiamu asmeniu, o byloje nėra duomenų, kad ji nebendradarbiautų su institucijomis ar keltų grėsmę viešajai tvarkai ar visuomenės saugumui. Remdamasi UTPĮ nuostatomis ir Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo praktika, suformuota, be kita ko, 2025 m. sausio 15 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. A-1415-1047/2025 ir 2025 m. sausio 30 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. eA-1490-821/2025, ji teigė, kad pažeidžiami asmenys gali būti sulaikomi tik išimtiniais atvejais ir kuo trumpesnę laiką, pirmenybę teikiant jų interesų apsaugai. Todėl pareiškėjai taikomas judėjimo laisvės ribojimas yra neproporcingas, o jai turėtų būti paskirta UTPĮ 115 straipsnio 2 dalies 4 punkte nustatyta švelnesnė priemonė.

3. Atsakovas Migracijos departamentas atsiliepime prašė pareiškėjos skundą atmesti.

4. Atsakovas atsiliepimą grindė šiais pagrindiniais argumentais:

4.1. Pareiškėja 2026 m. birželio 26 d. pateikė prašymą suteikti tarptautinę apsaugą, kuri Migracijos departamentas nusprendė nagrinėti iš esmės skubos tvarka pagal Reglamento (ES) 2024/1348 42 straipsnio 1 dalies j punktą, taikydamas pasienio procedūrą. Pagal šio reglamento 43 straipsnio 2 dalį prašytojams, kuriems taikoma pasienio procedūra, neleidžiama atvykti į valstybės narės teritoriją, todėl pareiškėjos teisinė padėtis turi būti vertinama pagal šią procedūrą reglamentuojančias nuostatas.

4.2. Pareiškėjos nėštumas savaime nepaneigia pagrindo taikyti pasienio procedūrą; byloje nėra įrodymų, kad jos apgyvendinimo vietoje jai negalėtų būti užtikrintos tinkamos sąlygos. Be to, remiantis Sąjungos vidurkiu, nustatytu pagal naujausius turimus Eurostato metinius duomenis, sprendimų dėl <nuasmeninta> piliečių prašymų, kuriais suteikiama tarptautinė apsauga, dalis sudaro <nuasmeninta> proc., taigi neviršija 20 proc.

4.3. Pareiškėja nenurodė, kad dėl jos amžiaus, sveikatos būklės, šeiminių padėties ar kitų individualių aplinkybių, esant UTPĮ 76 straipsnio 4 dalyje nustatytoms sąlygoms, negalėtų būti ribojama jos teisė laisvai judėti Lietuvos Respublikos teritorijoje. Prašymas netaikyti judėjimo laisvės apribojimų prieštarauja Reglamento (ES) 2024/1348 nuostatomis ir pasienio procedūros esmei.

4.4. Atsakovas nesutiko su pareiškėjos teiginiu, kad ji yra sulaikyta, ir nurodė, jog pareiškėja apgyvendinta nesuteikiant teisės laisvai judėti Lietuvos Respublikos teritorijoje. Pareiškėjos nurodytas Teisingumo Teismo sprendimas buvo priimtas dar prieš 2026 m. birželio 12 d. pradėdant taikyti Reglamentą (ES) 2024/1348.

II.

5. Utenos apylinkės teismas 2026 m. liepos 22 d. sprendimu pareiškėjos skundą atmetė.

6. Teismas nustatė šias teisiškai reikšmingas faktines aplinkybes:

6.1. Pareiškėja 2026 m. birželio 22 d. atvyko į Lietuvos Respubliką, neteisėtai kirtusi valstybės sieną iš Baltarusijos Respublikos. 2026 m. birželio 26 d. ji pateikė prieglobsčio prašymą, kurį Migracijos departamentas tą pačią dieną priėmė nagrinėti iš esmės skubos tvarka pagal Reglamento (ES) 2024/1348 42 straipsnio 1 dalį, nuroydamas, kad pareiškėjos įleidimo į Lietuvos Respubliką klausimas nesprendžiamas, nes jai taikoma pasienio procedūra. Sprendimu pareiškėja apgyvendinta laikino apgyvendinimo vietoje, nesuteikiant teisės laisvai judėti Lietuvos Respublikos teritorijoje, kol vykdoma pasienio procedūra, bet ne ilgiau kaip Reglamento (ES) 2024/1348 51 straipsnyje nustatytą laikotarpį.

6.2. Pareiškėja yra nėščia; bylos nagrinėjimo metu ji buvo ketvirtą mėnesį nėščia. Ji 2026 m. liepos 1 d. dalyvavo apklausoje dėl prieglobsčio prašymo. Priėmimo ir integracijos agentūros Priėmimo koordinavimo skyriaus psichologinės būklės vertinimo pažymoje nurodyta, kad nėštumas yra pareiškėjos pažeidžiamumo veiksnys, specialiųjų poreikių, susijusių su jos psichologine būkle, nenustatyta, rizikos lygis yra žemas, rekomenduota pagal poreikį teikti konsultacijas ir stebėti pareiškėjos psichologinę būklę. Priėmimo ir integracijos agentūros 2026 m. liepos 8 d. medicininės apžiūros pažymoje patvirtintas nėštumas ir nurodyta, kad pareiškėja jaučiasi gerai, jos būklė stabili.

7. Teismas Sprendimo teisėtumą judėjimo laisvės ribojimo aspektu vertino pagal UTPI nuostatas, reglamentuojančias užsieniečių judėjimo laisvės ribojimą ir pažeidžiamų asmenų padėtį. Teismas pažymėjo, kad pagal UTPI 112 straipsnį užsieniečio judėjimo laisvė gali būti ribojama tik tada, kai tai būtina UTPI nustatytiems tikslams pasiekti, o toks ribojimas turi būti proporcingas ir negali trukti ilgiau, nei būtina. UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalyje nustatytas apgyvendinimas, nesuteikiant teisės laisvai judėti Lietuvos Respublikos teritorijoje, taikomas esant toje dalyje nurodytoms sąlygoms ir nesant individualių aplinkybių, dėl kurių prieglobsčio prašytojo judėjimo laisvė negalėtų būti ribojama.

8. Teismas sprendė, kad iš Sprendimo galima spręsti, jog Migracijos departamentas nenustatė individualių aplinkybių, dėl kurių pareiškėjos judėjimo laisvė negalėtų būti ribojama, todėl atsakovas neprivalėjo atskirai paaiškinti, kodėl pareiškėjai nebuvo taikoma judėjimo laisvės nevaržanti priemonė. Nėštumas gali būti laikomas individualia aplinkybe, tačiau Sprendimo priėmimo metu Migracijos departamentas neturėjo objektyvių šių aplinkybę patvirtinančių duomenų: nėštumas medicinos įstaigoje patvirtintas tik 2026 m. liepos 8 d., jau po Sprendimo priėmimo.

9. Teismas atmetė pareiškėjos argumentą, kad jai taikoma priemonė prilygsta sulaikymui, ir sprendė, jog UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalyje nustatytas apgyvendinimas laikytinas alternatyvia sulaikymui priemone. Teisingumo Teismo 2022 m. birželio 30 d. sprendime byloje C-72/22 vertintas kitas teisinis reguliavimas, o šiuo metu galiojantis teisinis reguliavimas leidžia užsieniečiui laikinai išvykti iš apgyvendinimo vietos laikino apgyvendinimo vietos vadovo ar įgalioto asmens leidimu. Teismas šiuo klausimu rėmėsi Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2024 m. rugsėjo 25 d. nutartimi administracinėje byloje Nr. A-2401-968/2024. Atsižvelgdamas į tokią priemonės kvalifikavimą, teismas nurodė, kad UTPI 114 straipsnio 4 dalies nuostata, pagal kurią pažeidžiami asmenys gali būti sulaikyti tik ypatingu atveju, nagrinėjamu atveju nėra aktuali.

10. Teismo vertinimu, Seimo kontrolierių įstaigos 2026 m. birželio 4 d. ataskaitoje pateikta išvada, kad didžiajai daliai patikrinimų metu Migrantų multifunkcinio centro A korpuse

apgyvendintų užsieniečių taikytų intensyvių judėjimo laisvės ribojimų visuma prilygo de facto sulaikymui, nepatvirtina, kad kiekvienu atveju UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalyje nustatytos priemonės taikymas prilygsta sulaikymui. Byloje nebuvo duomenų, kad būtų ribojama pareiškėjos galimybė išeiti pasivaikščioti gryname ore ar bendrauti su toje pačioje įstaigoje esančiu sutuoktiniu ir kitais asmenimis. Pareiškėja tokių aplinkybių nenurodė ir teismo posėdyje, o prašymą neriboti jos judėjimo laisvės iš esmės grindė netinkamu maitinimu apgyvendinimo vietoje ir siekiu turėti neribotą judėjimo laisvę.

11. Teismas konstatavo, kad vien aplinkybė, jog pareiškėja yra pažeidžiamas asmuo, savaime nepatvirtina, kad jai turi būti taikoma judėjimo laisvės nevaržanti priemonė. Teismas atsižvelgė į tai, kad pareiškėjos judėjimo laisvę ribojanti priemonė taikoma palyginti neilgai; per tą laiką buvo įvertinta jos psichikos būklė ir nustatytas žemas rizikos lygis, o medicinos įstaigos pažyma patvirtino iš esmės gerą jos fizinę savijautą. Nors bylos duomenys leido spręsti apie prastą pareiškėjos psichikos būklę, be kita ko, jos jaučiamą nerimą, teismas vertino, kad šiai būklei galėjo turėti įtakos ne tik Sprendimu pritaikytas judėjimo laisvės ribojimas, bet ir neapibrėžta situacija, susijusi su pareiškėjos išvykimu iš kilmės valstybės, neteisėtu patekimu į Lietuvos Respubliką ir vaiko laukimu. Teismas taip pat nustatė, kad pareiškėjos apgyvendinimas laikino apgyvendinimo vietoje, ribojant jos judėjimą, užtikrina jos sveikatos būklės stebėjimą. Atsižvelgęs į vykstančią prieglobsčio prašymo nagrinėjimo procedūrą, tai, kad pareiškėja neturi socialinių ir ekonominių ryšių Lietuvos Respublikoje ir pragyvenimo lėšų, teismas sprendė, kad Sprendimu pritaikytas apgyvendinimas laikino apgyvendinimo vietoje, nesuteikiant teisės laisvai judėti Lietuvos Respublikos teritorijoje, geriau užtikrina pareiškėjos, kaip pažeidžiamo asmens, interesus ir UTPI siekiamų tikslų įgyvendinimą.

III.

12. Pareiškėja apeliaciniame skunde prašo pakeisti Sprendimą taip, kad ji būtų apgyvendinta laikino apgyvendinimo vietoje netaikant judėjimo laisvės apribojimų. Ji taip pat prašo sustabdyti bylos nagrinėjimą ir kreiptis į Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą dėl to, ar 2024 m. gegužės 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2024/1346, kuria nustatomos normos dėl tarptautinės apsaugos prašytojų priėmimo (toliau – ir Priėmimo sąlygų direktyva), 9 straipsnis, ypač jo 1, 2 ir 4 dalys, draudžia nacionalines nuostatas, pagal kurias tarptautinės apsaugos prašytojas, kuriam taikoma prieglobsčio pasienio procedūra ir neleidžiama atvykti į valstybės narės teritoriją, apgyvendinamas uždaroje įstaigoje, kurios teritoriją gali laikinai palikti tik gavęs leidimą, kurio išdavimas priklauso nuo įstaigos vadovybės nuožiūros.

13. Pareiškėja apeliacinį skundą grindžia šiais pagrindiniais argumentais:

13.1. Pirmosios instancijos teismas klaidingai kvalifikavo UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalyje nustatytą priemonę kaip alternatyvią sulaikymui priemonę. Pagal UTPI 115 straipsnį tokias priemones gali skirti tik teismas ir tik nustatęs UTPI 113 straipsnio 4 dalyje nurodytą sulaikymo pagrindą, o šiuo atveju priemonę skyrė administracinė institucija, Sprendime nenurodžiusi jokio sulaikymo pagrindo.

13.2. Nors pareiškėja gali nevaržomai išeiti iš kambario ir pastato, ji privalo nuolat likti Pabradės priėmimo centro teritorijoje ir negali jos palikti be leidimo, kurio išdavimas priklauso nuo centro vadovo nuožiūros. Pareiškėjos teigimu, centro administracija, motyvuodama tuo, kad pareiškėja neturi lėšų apsipirkti, nuosekliai atsisako leisti jai net trumpam palikti centro teritoriją,

taip pat ir su palyda. Toks režimas, be kita ko, atsižvelgiant į jos neštumą ir netinkamas gyvenimo sąlygas, yra faktinis judėjimo laisvės atėmimas.

13.3. Remdamasi Teisingumo Teismo 2020 m. gegužės 14 d. sprendimu sujungtose bylose C-924/19 PPU ir C-925/19 PPU bei 2022 m. birželio 30 d. sprendimu byloje C-72/22, pareiškėja teigia, kad asmens laikymas centre, kurio teritorijos jis negali palikti savo valia, be leidimo ir palydos, yra sulaikymas. Vien tai, kad galimybė laikinai išvykti dabar nustatyta UTPĮ, o anksčiau buvo reglamentuota centro vidaus tvarkos taisyklėse, nepakeičia priemonės pobūdžio. Galimybę tam tikromis sąlygomis laikinai išvykti turi ir teismo sprendimu sulaikyti asmenys, todėl ši galimybė savaime nepaneigia, kad asmeniui taikomas režimas yra sulaikymas. Pirmosios instancijos teismo nurodytos centre teikiamos paslaugos, pasivaikščiojimai ar bendravimas taip pat nėra reikšmingi sprendžiant, ar iš pareiškėjos atimta judėjimo laisvė.

13.4. Pareiškėja taip pat rėmėsi UTPĮ 140⁸ straipsnio 6 dalimi, pagal kurią laikino apgyvendinimo vietos vadovo ar jo įgalioto asmens leidimu prieglobsčio prašytojui gali būti leidžiama laikinai išvykti iš laikino apgyvendinimo vietos, kad jis gautų medicinos, socialines, švietimo, maitinimo ir (ar) kitas paslaugas, psichologinę pagalbą ar įsigytų maisto produktų, kai yra valdoma pasišalinimo iš laikino apgyvendinimo vietos rizika. Ji taip pat rėmėsi Užsieniečių apgyvendinimo laikino apgyvendinimo vietose sąlygų bei tvarkos ir laikino išvykimo iš laikino apgyvendinimo vietų tvarkos aprašo (toliau – ir Aprašas) 39 ir 43 punktais, pagal kuriuos leidimas išvykti siejamas su atitinkamų paslaugų gavimo ar maisto produktų įsigijimo būtinumu ir pasišalinimo rizikos valdymu, o prieš priimant sprendimą dėl leidimo turi būti įvertintas išvykimo būtinumas ir galimybė organizuoti užsieniečio palydą ar taikyti kitas jo pasišalinimo rizikos valdymo priemones.

13.5. Pirmosios instancijos teismas netinkamai įvertino Seimo kontrolierių įstaigos ataskaitą. Pareiškėjos nuomone, visi asmenys, kuriems pagal UTPĮ 140⁸ straipsnio 3 ar 4 dalį taikomas ginčijamas režimas, privalo likti uždaroje centro teritorijoje ir negali jos palikti savo valia, todėl faktiškai yra sulaikyti, neatsižvelgiant į tai, ar jie prašo leidimo išvykti ir ar toks leidimas kelioms valandoms suteikiamas.

13.6. Priėmimo sąlygų direktyvos perkėlimo terminas baigėsi 2026 m. birželio 12 d., todėl, remiantis Teisingumo Teismo sprendimais bylose Simmenthal (106/77) ir Ratti (148/78), jos aiškiomis, tiksliais ir besąlyginėmis nuostatomis galima tiesiogiai remtis prieš valstybę, o šioms nuostatoms prieštaraujanti nacionalinės teisės norma netaikytina. Priėmimo sąlygų direktyvos 9 straipsnis leidžia įpareigoti prašytoją gyventi nustatytoje vietoje ir nustatytu laiku arba pagrįstais laiko tarpais teikti pranešimus kompetentingoms institucijoms, tačiau nenustato galimybės drausti jam fiziškai išeiti iš apgyvendinimo vietos be leidimo. Pagal Reglamento (ES) 2024/1348 43 straipsnio 2 dalį ir 54 straipsnio 1 dalį pasienio procedūros metu taikomos priemonės turi atitikti Priėmimo sąlygų direktyvos reikalavimus. Pareiškėjos teigimu, UTPĮ 140⁸ straipsnio 3 dalyje nustatytas režimas neatitinka šių reikalavimų, o UTPĮ 115 straipsnio 2 dalies 4 punkte nurodytas apgyvendinimas netaikant judėjimo laisvės apribojimų geriausiai atitinka Priėmimo sąlygų direktyvos 9 straipsnį. Kaip alternatyvą pareiškėja prašo įpareigoti Migracijos departamentą priimti naują sprendimą dėl tokio apgyvendinimo.

13.7. Pareiškėjos vertinimu, jos pateikiamą ES teisės aiškinimą patvirtina Europos Sąjungos prieglobsčio agentūros praktinės gairės dėl prieglobsčio pasienio procedūros ir Europos Komisijos 2026 m. birželio 30 d. gairės dėl sulaikymo, alternatyvų sulaikymui priemonių ir judėjimo laisvės apribojimų pagal Priėmimo sąlygų direktyvą. Šiuose dokumentuose judėjimo laisvės ribojimas siejamas su pareiga gyventi nustatytoje vietoje, galimu reikalavimu nustatytu laiku teikti pranešimus kompetentingoms institucijoms ir tam tikromis valandomis būti

apgyvendinimo vietoje, tačiau pabrėžiama, kad bendras priemonių poveikis neturi lemti de facto sulaikymo.

14. Pareiškėja 2026 m. rugpjūčio 26 d. pateikė atskirą prašymą, kuriuo prašė, kad teismas, nutaręs kreiptis į Teisingumo Teismą, kartu prašytų taikyti prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą. Prašymą ji grindė Teisingumo Teismo procedūros reglamento 107 straipsnio 1 dalimi, tuo, kad byla susijusi su sienų kontrolės, prieglobsčio ir imigracijos politikos sritimis, bei tuo, kad ji yra nėsčia, todėl pagal Priėmimo sąlygų direktyvos 24 straipsnio e punktą turi specialiųjų priėmimo poreikių.

15. Atsakovas Migracijos departamentas atsiliepime į apeliacinį skundą prašo pareiškėjos apeliacinį skundą atmesti kaip nepagrįstą.

16. Atsakovas nurodo, kad pareiškėjai pagrįstai taikoma pasienio procedūra pagal Reglamento (ES) 2024/1348 nuostatas, o pagal UTPĮ 140⁸ straipsnio 3 dalį ji apgyvendinta nesuteikiant teisės laisvai judėti Lietuvos Respublikos teritorijoje. Pareiškėjos nėštumas savaime nepaneigia pagrindo taikyti pasienio procedūrą, byloje nėra duomenų, kad jos apgyvendinimo vietoje negalėtų būti užtikrintos tinkamos sąlygos, o *<nuasmeninta>* piliečių prašymų, dėl kurių suteikiama tarptautinė apsauga, dalis, remiantis Sąjungos vidurkiu, neviršija 20 procentų. Atsakovas nesutinka, kad pareiškėjai taikoma priemonė yra sulaikymas, ir pažymi, jog jos nurodytas Teisingumo Teismo sprendimas priimtas iki Reglamento (ES) 2024/1348 taikymo pradžios. Atsakovo nuomone, pareiškėja nenurodė individualių aplinkybių, dėl kurių jos judėjimo laisvė negalėtų būti ribojama, o apgyvendinimas netaikant judėjimo laisvės apribojimų neatitiktų pasienio procedūros esmės.

Teisėjų kolegija

k o n s t a t u o j a:

IV.

17. Šioje byloje ginčas kilo dėl Migracijos departamento sprendimo, kuriuo pareiškėja apgyvendinta Pabradės priėmimo centre nesuteikiant teisės laisvai judėti Lietuvos Respublikos teritorijoje, teisėtumo ir pagrįstumo; pagrindinis ginčo klausimas – ar pareiškėjai faktiškai taikytas režimas pagal savo turinį ir poveikį laikytinas judėjimo laisvės apribojimu ar sulaikymu, kaip jis suprantamas pagal Europos Sąjungos teisę.

Dėl ginčui taikytino teisinio reguliavimo

16. Reglamento (ES) 2024/1348 79 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad jis taikomas tarptautinės apsaugos suteikimo procedūrai, susijusiai su prašymais, pateiktais nuo 2026 m. birželio 12 d. Byloje nėra ginčo, kad pareiškėja prašymą suteikti tarptautinę apsaugą pateikė 2026 m. birželio 26 d., todėl pareiškėjos prašymo nagrinėjimui taikomas šis reglamentas. Sprendime nurodyta, kad jis priimtas vadovaujantis šio reglamento 51 straipsniu ir UTPĮ 140⁸ straipsnio 3 dalimi.

17. Bylai taip pat reikšminga Priėmimo sąlygų direktyva. Jos 35 straipsnio 1 dalyje nurodytos nuostatos į nacionalinę teisę turėjo būti perkeltos iki 2026 m. birželio 12 d., taigi Sprendimo priėmimo metu šių nuostatų perkėlimo terminas jau buvo pasibaigęs.

18. Reglamento 43 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad, nedarant poveikio šio reglamento 51 straipsnio 2 daliai ir 53 straipsnio 2 daliai, prašytojams, kuriems taikoma pasienio procedūra, neleidžiama atvykti į valstybės narės teritoriją, tačiau visos priemonės, kurių valstybės narės imasi siekdamos užkirsti kelią neteisėtam atvykimui į jų teritoriją, turi derėti su Priėmimo sąlygų direktyva. Reglamento 54 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad valstybė narė, nagrinėdama prašymus, kuriems taikoma pasienio procedūra, laikydamosi Priėmimo sąlygų direktyvos 9 straipsnio ir nedarydama poveikio jos 10 straipsniui, reikalauja, kad prašytojai gyventų įprastai prie išorės sienos ar tranzito zonose arba netoli jų, arba kitose savo teritorijoje paskirtose vietovėse.

19. Taigi pasienio procedūros taikymas lemia pareigą gyventi Reglamento 54 straipsnio 1 dalyje nurodytoje vietoje, tačiau konkretus šios pareigos įgyvendinimo režimas turi būti vertinamas pagal Priėmimo sąlygų direktyvos nuostatas, reglamentuojančias judėjimo laisvės apribojimą ir sulaikymą. UTPĮ nuostatos turi būti aiškinamos kiek įmanoma atsižvelgiant į šios direktyvos tekstą ir tikslą. Priėmimo sąlygų direktyvos 10 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatytas draudimas sulaikyti prašytoją nenustačius sulaikymo pagrindo ir individualiai neįvertinus jo būtinybės, taip pat 11 straipsnio 2 ir 5 dalyse įtvirtinti reikalavimai motyvuoti sulaikymą ir nedelsiant paleisti neteisėtai sulaikytą prašytoją yra pakankamai aiškūs, tikslūs ir besąlyginiai, kad pareiškėja jais galėtų remtis prieš valstybės instituciją. Šiuo aspektu reikšmingas ir Teisingumo Teismo išaiškinimas dėl ankstesnės Direktyvos 2013/33/ES 9 straipsnyje įtvirtintų sulaikymo garantijų tiesioginio veikimo (2020 m. gegužės 14 d. sprendimo sujungtose bylose C-924/19 PPU ir C-925/19 PPU FMS ir kt., EU:C:2020:367, 288–293 p.). Jeigu nacionalinės teisės nuostatų negalima išaiškinti suderinamai su šiomis garantijomis, teismas privalo užtikrinti jų veiksmingumą, prireikus netaikydamas joms prieštaraujančių nacionalinės teisės nuostatų.

Dėl judėjimo laisvės apribojimo ir sulaikymo atribojimo

20. Priėmimo sąlygų direktyvos 7–9 straipsniuose reglamentuojamos prašytojo judėjimui ir gyvenamajai vietai taikomos priemonės. Pagal jos 7 straipsnio 1 ir 2 dalis prašytojai gali laisvai judėti valstybės narės teritorijoje, o valstybė narė gali prašytojus paskirti į apgyvendinimo vietą priėmimo sistemos valdymo tikslais. Pagal 8 straipsnio 1 dalį prašytojas gali būti priskirtas geografinėi teritorijai, kurioje jis gali laisvai judėti. Priėmimo sąlygų direktyvos 9 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta galimybė, kai tai būtina, įpareigoti prašytoją gyventi konkrečioje vietoje arba nustatyti laiku ar pagrįstais laiko tarpais pranešti kompetentingoms institucijoms.

21. Pagal Priėmimo sąlygų direktyvos 9 straipsnio 1 dalį prašytojas gali būti įpareigojamas gyventi tik konkrečioje prašytojams apgyvendinti pritaikytoje vietoje, jeigu to reikia dėl viešosios tvarkos arba siekiant veiksmingai užkirsti kelią prašytojo pasislėpimui, kai esama tokios rizikos. Pagal šio straipsnio 4 dalį pagal jo 1 ir 2 dalis priimti sprendimai turi būti proporcingi ir juos priimant turi būti atsižvelgta į reikšmingus prašytojo individualios padėties aspektus, įskaitant specialiuosius priėmimo poreikius. Šio straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad sprendime turi būti nurodyti faktiniai ir, jei reikia, teisiniai pagrindai. Šios nuostatos taikytinos kartu su Reglamento 54 straipsnio 1 dalimi. Vis dėlto nagrinėjamoje byloje sprendžiama ne vien dėl pareigos gyventi pasienio procedūrai skirtoje vietoje, bet ir dėl šią pareigą įgyvendinant pareiškėjai taikytų suvaržymų. Jeigu jų visuma laikytina sulaikymu, tokios priemonės teisėtumas turi būti vertinamas pagal sulaikymą reglamentuojančias nuostatas.

22. Sulaikymą reglamentuoja Priėmimo sąlygų direktyvos 10–13 straipsniai. Pagal Priėmimo sąlygų direktyvos 10 straipsnio 1 dalį asmuo negali būti sulaikytas vien dėl to, kad jis yra tarptautinės apsaugos prašytojas, arba dėl jo pilietybės, o sulaikymas gali būti grindžiamas tik

vienu ar keliais šio straipsnio 4 dalyje nustatytais pagrindais. Pagal šio straipsnio 2 dalį prašytojas gali būti sulaikytas tik tada, kai tai būtina, individualiai įvertinus kiekvieną atvejį ir nustatius, kad kitų, švelnesnių priemonių neįmanoma veiksmingai taikyti. Direktyvos 10 straipsnio 5 dalyje valstybės narės įpareigojamos nacionalinėje teisėje nustatyti alternatyvių sulaikymui priemonių taikymo taisyklės, pavyzdžiui, pareigą reguliariai prisistatyti atitinkamoms institucijoms, pateikti finansinę garantiją arba būti nustatytoje vietoje.

23. Priėmimo sąlygų direktyvos 2 straipsnio 9 punkte sulaikymas apibrėžiamas kaip valstybės narės vykdomas prašytojo laikymas tam tikroje vietoje, kurioje atimama jo judėjimo laisvė. Ši apibrėžtis iš esmės atitinka Direktyvos 2013/33/ES 2 straipsnio h punkte įtvirtintą sulaikymo apibrėžtį, todėl aiškinant sulaikymo sąvoką išlieka reikšminga Teisingumo Teismo jurisprudencija, suformuota taikant ankstesnę direktyvą.

24. Teisingumo Teismas yra išaiškinęs, kad tarptautinės apsaugos prašytojo sulaikymas yra prievartos priemonė, dėl kurios jis netenka judėjimo laisvės ir yra atskiriamas nuo likusių gyventojų, įpareigojant nuolat likti ribotoje ir uždaroje teritorijoje, kurios negali teisėtai savo valia palikti jokia kryptimi (2020 m. gegužės 14 d. sprendimo sujungtose bylose C-924/19 PPU ir C-925/19 PPU FMS ir kt., EU:C:2020:367, 223 ir 231 p.).

25. Teisingumo Teismas 2022 m. birželio 30 d. sprendime byloje C-72/22 PPU, EU:C:2022:505, vertindamas Lietuvoje taikytą apgyvendinimą Valstybės sienos apsaugos tarnybos centre, pažymėjo, kad asmuo, kuris negalėjo išeiti iš centro teritorijos be leidimo ir palydos, buvo atskirtas nuo kitų gyventojų ir netekęs judėjimo laisvės, todėl laikytinas sulaikytu, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/33/ES 2 straipsnio h punktą (39–42 p.). Šią išvadą Teisingumo Teismas rėmėsi ir sprenddamas dėl antrojo prejudicinio klausimo priimtino, atmesdamas argumentus, kad pagal nacionalinę teisę asmeniui buvo paskirta kita nei sulaikymas priemonė (76–78 p.). Aplinkybė, kad Teisingumo Teismas pagal Lietuvos teisę alternatyvia sulaikymui laikytą priemonę kvalifikavo kaip sulaikymą būtent atsižvelgęs į faktinį jos poveikį asmens judėjimo laisvei, patvirtina, kad sulaikymas yra savarankiška Europos Sąjungos teisės sąvoka. Todėl ir nagrinėjamoje byloje pareiškėjai taikytos priemonės teisinis kvalifikavimas turi būti grindžiamas jos faktiniu turiniu ir poveikiu pareiškėjos judėjimo laisvei, o ne nacionalinėje teisėje vartojamu pavadinimu.

26. Pažymėtina, kad Europos Žmogaus Teisių Teismo jurisprudencijoje taip pat laikomasi nuostatos, kad laisvės atėmimas nuo judėjimo laisvės apribojimo skiriasi ne pobūdžiu ar esme, o intensyvumo laipsniu; vertinant, ar iš asmens atimta laisvė, atsižvelgiama į jo konkrečią padėtį, taikytos priemonės rūšį, trukmę, poveikį ir įgyvendinimo būdą (1980 m. lapkričio 6 d. sprendimo Guzzardi prieš Italiją, pareiškimo Nr. 7367/76, 92–93 p.; Didžiosios kolegijos 2017 m. vasario 23 d. sprendimo De Tommaso prieš Italiją, pareiškimo Nr. 43395/09, 80 p.). Bylose dėl asmenų laikymo tranzito zonose Europos Žmogaus Teisių Teismas taiko visuminį vertinimą, atsižvelgdamas į asmens individualią padėtį, taikomo teisinio režimo tikslą, laikymo trukmę, asmeniui suteiktas procesines garantijas bei faktinių judėjimo laisvės suvaržymų pobūdį ir mastą (Didžiosios kolegijos 2019 m. lapkričio 21 d. sprendimo Ilias ir Ahmed prieš Vengriją, pareiškimo Nr. 47287/15, 217–218 p.; Didžiosios kolegijos 2019 m. lapkričio 21 d. sprendimo Z. A. ir kiti prieš Rusiją, pareiškimų Nr. 61411/15 ir kt., 138–139 p.; 2021 m. kovo 2 d. sprendimo R. R. ir kiti prieš Vengriją, pareiškimo Nr. 36037/17, 74 p.). Vienas iš šio visuminio vertinimo elementų yra tai, ar asmuo turėjo realią, o ne vien teorinę galimybę išvykti, tačiau ši aplinkybė savaime nėra lemiamą (1996 m. birželio 25 d. sprendimo Amuur prieš Prancūziją, pareiškimo Nr. 19776/92, 48 p.; sprendimo Ilias ir Ahmed 234–241 p.; sprendimo R. R. ir kiti 81–83 p.).

27. Tokį judėjimo laisvės apribojimo ir sulaikymo atskyrimą patvirtina ir Reglamento bei Priėmimo sąlygų direktyvos sistema. Priėmimo sąlygų direktyvos 10 straipsnio 4 dalies d punkte numatyta galimybė sulaikyti prašytoją siekiant pasienio procedūros metu pagal Reglamento 43 straipsnį priimti sprendimą dėl jo teisės atvykti į teritoriją. Reglamento 53 straipsnio 2 dalies e punkte savo ruožtu nustatyta, kad pasienio procedūra netaikoma arba bet kuriame jos etape nustojama ją taikyti, kai netenkinamos arba nebetenkinamos Priėmimo sąlygų direktyvos 10–13 straipsniuose nustatytos garantijos ir sulaikymo sąlygos, o pasienio procedūros negalima taikyti prašytojo nesulaikius. Tokiu atveju kompetentinga institucija leidžia prašytojui atvykti į valstybės narės teritoriją ir taiko Reglamento III skyriuje nustatytą atitinkamą procedūrą. Teismas pažymi, kad jeigu Priėmimo sąlygų direktyvos 9 straipsnyje reglamentuojamas judėjimo laisvės apribojimas būtų aiškinamas kaip leidžiantis, nesilaikant jos 10–13 straipsniuose nustatytų reikalavimų, taikyti režimą, kuris pagal faktinį turinį ir poveikį prilygsta sulaikymui, būtų paneigta specialiai sulaikymui nustatyto teisinio režimo ir su juo susijusių garantijų paskirtis, taip pat Reglamento 53 straipsnio 2 dalies e punkto savarankiška reikšmė.

28. Vadinasi, Reglamento 43 straipsnio 2 dalyje įtvirtintas draudimas atvykti į valstybės narės teritoriją apibrėžia prašytojo procesinę padėtį pasienio procedūros metu, tačiau savaime nėra pakankamas pagrindas atimti jo laisvę. Pasienio procedūros metu prašytojo gyvenamoji vieta ir judėjimo laisvės ribojimai nustatomi pagal Reglamento 54 straipsnį ir Priėmimo sąlygų direktyvos 9 straipsnį, nepažeidžiant jos 10 straipsnio. Jeigu faktiškai taikomas režimas atitinka sulaikymo požymius, priemonė turi būti kvalifikuojama kaip sulaikymas ir gali būti taikoma tik esant vienam iš Priėmimo sąlygų direktyvos 10 straipsnio 4 dalyje nustatytų pagrindų ir laikantis direktyvoje įtvirtintų garantijų.

29. Teismo nuomone, sprendžiant, ar konkreti priemonė yra judėjimo laisvės apribojimas, ar sulaikymas, ypač reikšminga tai, ar prašytojas turi realią galimybę savo valia palikti jam paskirtos apgyvendinimo vietos teritoriją. Šiuo tikslu vertinama, ar veikia įėjimo ir išėjimo kontrolė, ar išvykimui būtinas išankstinis individualus leidimas ir (ar) palyda, pagal kokius kriterijus sprendžiama dėl leidimo, ar prašytojas faktiškai gali juo pasinaudoti, taip pat atsižvelgiama į priemonės trukmę ir visų taikomų ribojimų bendrą poveikį. Vien formalios galimybės išvykti nepakanka, jeigu ji nėra reali ir veiksminga; kita vertus, vien tai, kad išvykimui taikoma iš anksto nustatyta tvarka, savaime dar nepatvirtina, kad asmuo yra sulaikytas.

30. Sprendžiant, ar asmeniui taikoma priemonė laikytina sulaikymu, jos pobūdis turi būti vertinamas atskirai nuo sąlygų, kuriomis ji vykdoma, ir jos taikymo pagrindų. Apgyvendinimo vietoje teikiamos paslaugos, maitinimas, galimybė vaikščioti jos teritorijoje ar bendrauti su kitais asmenimis gali būti reikšmingi vertinant apgyvendinimo ar sulaikymo sąlygas, tačiau savaime nepaneigia, kad asmeniui taikoma priemonė gali prilygti sulaikymui. Pasišalinimo rizika, nebendradarbiavimas su institucijomis ar grėsmė viešajai tvarkai gali būti reikšmingi sprendžiant dėl priemonės taikymo pagrįstumo ir būtinumo, tačiau tai, ar ši priemonė laikytina sulaikymu, priklauso nuo jos faktinio turinio ir poveikio asmens laisvei.

31. UTPI 140⁸ straipsnio 6 dalyje numatyta, kad, laikino apgyvendinimo vietos vadovui ar jo įgaliotam asmeniui leidus, užsieniečiui gali būti leidžiama laikinai išvykti iš apgyvendinimo vietos paslaugoms ar psichologinei pagalbai gauti arba maisto produktams įsigyti, kai valdoma pasišalinimo rizika. Pareiškėjos nurodyto Aprašo 39 punkte nustatyta, kad toks išvykimas gali būti leidžiamas, jeigu atitinkamos paslaugos laikino apgyvendinimo vietoje neteikiamos ir valdoma pasišalinimo rizika, o pagal 43 punktą prieš priimdamas sprendimą įgaliotas asmuo turi įsitikinti išvykimo būtinumu ir, esant galimybei, organizuoti palydą ar taikyti kitas pasišalinimo rizikos valdymo priemones. Taigi šiomis nuostatomis nesuteikiama bendra teisė

savo valia palikti apgyvendinimo vietą: išvykimas priklauso nuo individualaus leidimo ir nustatyto išvykimo tikslo. Vien tai, kad gavus leidimą galima laikinai išvykti iš apgyvendinimo vietos, savaime nepaneigia, kad faktiškai taikomas režimas gali būti kvalifikuojamas kaip sulaikymas – turi būti vertinamos naudojimosi šia galimybe sąlygos ir bendras faktiškai taikomo režimo poveikis.

32. Pareiškėjos nurodytos Europos Komisijos gairės ir Europos Sąjungos prieglobsčio agentūros praktinis vadovas neturi privalomosios teisinės galios. Tačiau juose pateiktais išaiškinimais gali būti remiamasi kaip papildoma aiškinimo priemonė. Europos Sąjungos prieglobsčio agentūros praktiniame vadove, aiškinant Reglamento 54 straipsnio 1 dalį, nurodoma, kad šioje nuostatoje daroma tiesioginė nuoroda į Priėmimo sąlygų direktyvos 9 ir 10 straipsnius ir kad judėjimo laisvę ribojančios priemonės neturi prilygti sulaikymui. Ši pozicija atitinka pirmiau išdėstytą Reglamento ir Priėmimo sąlygų direktyvos nuostatų aiškinimą.

Dėl pareiškėjai taikomos priemonės kvalifikavimo ir ankstesnės teismų praktikos

33. Pareiškėja pagrįstai teigia, kad pirmosios instancijos teismas UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalyje nustatytą ir pareiškėjai taikytą priemonę netiksliai kvalifikavo kaip alternatyvą sulaikymui. Pagal UTPI 115 straipsnio 2 dalį alternatyvas sulaikymui skiria teismas, o Sprendimą pagal UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalį priėmė Migracijos departamentas. Šių priemonių teisiniai pagrindai ir skyrimo tvarka skiriasi.

34. Tokia išvada atitinka Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2026 m. rugpjūčio 12 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. SU-25-821/2026 pateiktą išaiškinimą, kad apgyvendinimas pagal UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalį yra speciali pasienio procedūros metu taikoma priemonė, o ne UTPI 113–115 straipsniuose reglamentuojamas sulaikymas ar alternatyva sulaikymui. Šios priemonės taikymas pagal nacionalinę teisę siejamas su pasienio procedūra ir UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalyje nustatytų sąlygų buvimu, o ne su individualiai nustatytu būtinybe asmenį sulaikyti.

35. Vis dėlto nacionalinėje teisėje vartojamas priemonės pavadinimas nepanaikina pareigos įvertinti jos faktinį poveikį pagal savarankišką Europos Sąjungos teisėje įtvirtintą sulaikymo sąvoką. Todėl šioje byloje teisėjų kolegija nenukrypsta nuo administracinėje byloje Nr. SU-25-821/2026 pateikto išaiškinimo dėl UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalyje nustatytos priemonės teisinio pobūdžio pagal nacionalinę teisę, bet sprendžia kitą klausimą – ar konkretus šios priemonės įgyvendinimas pagal faktinį poveikį neprilygo sulaikymui.

36. Nurodytoje administracinėje byloje Nr. SU-25-821/2026 buvo nustatyta, kad užsienietis, gavęs apgyvendinimo įstaigos vadovo leidimą, galėjo išvykti iš laikino apgyvendinimo vietos ir šia galimybe ne kartą pasinaudojo. Nagrinėjamoje byloje apeliacinės instancijos teismo posėdyje pareiškėja paaiškino, kad dėl leidimo išvykti iš Pabradės priėmimo centro kreipėsi tris kartus. Pirmieji du jos prašymai nebuvo patenkinti. Trečią kartą jai buvo nurodyta, kad galės išvykti tik su darbuotojo palyda, tačiau, pareiškėjos teigimu, dėl darbuotojų trūkumo palyda nebuvo užtikrinta, todėl ir šį kartą ji centro teritorijos nepaliko.

37. ABTĮ 56 straipsnio 2 dalyje proceso šalių paaiškinimai priskiriami įrodymams. Pareiškėjos paaiškinimai apie konkrečius kreipimusis dėl leidimo yra nuoseklūs, atitinka apeliaciniame skunde nurodytą poziciją ir neprieštarauja UTPI 140⁸ straipsnio 6 dalyje bei Aprašo 39 ir 43 punktuose nustatytai leidimų tvarkai. Atsakovas atsiliepiame į apeliacinį skundą apsiribojo bendru teiginiu, kad pareiškėja nėra sulaikyta, tačiau konkrečiai nepaneigė jos nurodytų aplinkybių, susijusių su prašymų išvykti nepatenkinimu ir darbuotojo palydos neužtikrinimu, taip

pat nepateikė duomenų, kad pareiškėja turėjo kitą praktiškai veiksmingą galimybę palikti centro teritoriją. Atsižvelgusi į pareiškėjos paaiškinimų nuoseklumą, jų atitiktį apeliaciniame skunde išdėstyta pozicijai ir tai, kad atsakovas šių aplinkybių konkrečiai nepaneigė, teisėjų kolegija neturi pagrindo abejoti šių paaiškinimų patikimumu.

38. Pirmosios instancijos teismas rėmėsi ir Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2024 m. rugsėjo 25 d. nutartimi administracinėje byloje Nr. A-2401-968/2024, kurioje pažymėta, kad tuo metu galiojęs reguliavimas nuo byloje C-72/22 PPU vertinto reguliavimo skyrėsi tuo, kad užsienietis galėjo išvykti iš apgyvendinimo vietos gavęs jos vadovo ar jo įgalioto asmens leidimą. Tačiau ši nutartis priimta iki Reglamento taikymo pradžios ir Priėmimo sąlygų direktyvos perkėlimo termino pabaigos, vertinant ankstesnį teisinį reguliavimą ir teismo skirtą alternatyvią sulaikymui priemonę. Todėl joje pateiktas išaiškinimas nagrinėjamoje byloje negali būti taikomas neatsižvelgiant į pasikeitusį Europos Sąjungos teisinį reguliavimą ir konkrečių pareiškėjai taikomo režimo faktinį turinį.

39. Seimo kontrolierių įstaigos 2026 m. birželio 4 d. ataskaitoje pateiktas vertinimas, kad patikrinimų metu daliai Pabradės priėmimo centre apgyvendintų užsieniečių taikytų ribojimų visuma prilygo de facto sulaikymui, savaime nereiškia, jog kiekvienam pagal UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalį apgyvendintam asmeniui taikoma priemonė yra sulaikymas. Ataskaitoje aprašyti 2025 m. spalio 20 d., lapkričio 7 d. ir 2026 m. balandžio 27 d. atliktų patikrinimų rezultatai, taigi ji tiesiogiai nepatvirtina pareiškėjai taikytų laikymo sąlygų. Vis dėlto joje pateikti duomenys apie išvykimo iš centro organizavimą yra reikšmingi vertinant pareiškėjos paaiškinimus dėl administracijos leidimo ir darbuotojo palydos būtinybės. Teisėjų kolegija šią ataskaitą vertina kaip papildomą įrodymą, o išvadą dėl pareiškėjos sulaikymo grindžia šioje byloje nustatytais jos laikymo aplinkybėmis.

40. Bylos duomenys patvirtina, kad pareiškėja galėjo išeiti iš kambario ir pastato bei judėti Pabradės priėmimo centro teritorijoje, tačiau negalėjo savo valia palikti apibrėžtos ir kontroliuojamos centro teritorijos: tam buvo būtinas išankstinis individualus leidimas ir, kaip jai nurodyta trečiojo prašymo atveju, darbuotojo palyda. Pareiškėja tris kartus prašė leisti išvykti, tačiau nė vienu atveju centro teritorijos faktiškai nepaliko. Trečią kartą nurodyta galimybė išvykti su darbuotojo palyda liko neįgyvendinta, nes, kaip paaiškino pareiškėja, įstaiga dėl darbuotojų trūkumo palydos neužtikrino. Šios aplinkybės patvirtina, kad teisės aktuose numatyta galimybė laikinai išvykti pareiškėja faktiškai negalėjo pasinaudoti. Kartu pažymėtina, kad ir pavieniai išvykimai su leidimu savaime nepaneigtų sulaikymo: tokiu atveju turėtų būti vertinamos išvykimo sąlygos, jo trukmė, palydos ir kontrolės pobūdis bei kitų asmeniui taikomų ribojimų visuma.

41. Galimybė vaikščioti centro teritorijoje ar bendrauti su kitais joje esančiais asmenimis apibūdina laikymo sąlygas, tačiau nepaneigia, kad pareiškėja negalėjo savo valia palikti centro teritorijos. Įvertinusi pareiškėjos pareigą likti centro teritorijoje, išvykimo priklausomybę nuo išankstinio individualaus leidimo ir, konkrečiu atveju, darbuotojo palydos, tai, kad nė vienas iš trijų jos prašymų nesudarė realios galimybės palikti centro teritoriją, taip pat taikyto režimo trukmę ir bendrą jo poveikį, teisėjų kolegija konstatuoja, kad pareiškėjai taikyta priemonė laikytina sulaikymu, kaip jis suprantamas pagal Priėmimo sąlygų direktyvos 2 straipsnio 9 punktą.

42. Šią pagal Europos Sąjungos teisę padarytą išvadą papildomai patvirtina nacionalinio teisinio reguliavimo sistema. UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalis suteikia Migracijos departamentui įgaliojimą pasienio procedūros metu priimti sprendimą dėl apgyvendinimo nesuteikiant teisės laisvai judėti Lietuvos Respublikos teritorijoje, tačiau nenustato savarankiško administracinės institucijos taikomo sulaikymo ilgiau kaip 48 valandas pagrindo. Pagal UTPI 114 straipsnio 2 dalį ilgiau kaip 48 valandas užsienietis gali būti sulaikytas tik teismo sprendimu. Todėl UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalis negali būti aiškinama kaip leidžianti Migracijos departamento

sprendimu taikyti režimą, kuris pagal faktinį poveikį prilygsta sulaikymui ilgiau kaip 48 valandas; Sprendimas negalėjo būti pakankamas tokio sulaikymo teisinis pagrindas. Tokia išvada atitinka ir Konstitucijos 20 straipsnio 2 dalyje įtvirtintą asmens sulaikymo teisėtumo principą, pagal kurį laisvė gali būti atimta tik įstatymo nustatytais pagrindais ir pagal įstatymo nustatytas procedūras.

43. Šiuo aspektu reikšmingas ir Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo 2023 m. birželio 7 d. nutarimas Nr. KT53-A-N6/2023. Jame konstatuota, kad pagal vertintą teisinį reguliavimą taikytas laikinas prieglobsčio prašytojų apgyvendinimas nurodytose vietose nesuteikiant jiems teisės laisvai judėti Lietuvos Respublikos teritorijoje, atsižvelgiant į asmens laisvės ribojimo intensyvumą, galimą jo trukmę ir šios priemonės taikymo aplinkybes, vertintinas kaip viena griežčiausių asmens laisvės suvaržymo priemonių, galinti prilygti asmens sulaikymui. Konstitucinis Teismas taip pat pabrėžė, kad, sprendžiant dėl asmens laisvės ribojimo, turi būti kiek įmanoma įvertinta individuali asmens padėtis, individualizuotos jam taikomos priemonės, apsvarstyta galimybė taikyti mažiau laisvę varžančias priemones ir užtikrinta ribojimo teisėtumo bei pagrįstumo teisminė kontrolė. Nors šiuo nutarimu nebuvo vertinta šioje byloje taikoma UTPĮ redakcija, jame suformuluoti iš Konstitucijos 20 straipsnio kylantys reikalavimai yra reikšmingi ir aiškinant šioje byloje taikomą teisinį reguliavimą.

Dėl Sprendimo teisėtumo ir motyvavimo

44. Pareiškėja tiek pirmosios instancijos teisme, tiek apeliaciniame skunde nurodė, kad Sprendime neatskleistos faktinės jai taikomos priemonės priežastys, neįvertinta jos individuali padėtis ir nepaaiškinta, kodėl negalėtų būti taikoma švelnesnė priemonė. Pirmosios instancijos teismas šį argumentą atmetė nusprendęs, kad Migracijos departamentas neprivalėjo atskirai motyvuoti šių aplinkybių, nes nenustatė individualių aplinkybių, dėl kurių pareiškėjos judėjimo laisvė negalėtų būti ribojama. Teisėjų kolegija su tokiu vertinimu nesutinka.

45. Sprendime nurodyti pareiškėjos asmens duomenys ir nuspręsta ją apgyvendinti priėmimą užtikrinančios įstaigos paskirtoje laikino apgyvendinimo vietoje, nesuteikiant teisės laisvai judėti Lietuvos Respublikos teritorijoje, tol, kol vykdoma pasienio procedūra, tačiau ne ilgiau kaip Reglamento 51 straipsnyje nustatytą laikotarpį. Taip pat pateiktos nuorodos į Reglamento 51 straipsnį bei UTPĮ 140⁸ straipsnio 3 dalį ir išaiškinta Sprendimo apskundimo tvarka. Tačiau Sprendime nenurodytos faktinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas būtent tokios priemonės taikymas pareiškėjai, nepateiktas jų vertinimas ir individualūs Sprendimo priėmimo motyvai. Sprendime nėra ir nuorodos į kitą pareiškėjai įteiktą dokumentą, kuriame būtų išdėstyti šio konkretaus sprendimo motyvai.

46. Pagal Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo 10 straipsnio 5 dalies 5 ir 6 punktus administraciniame sprendime turi būti nurodytas jo teisinis ir faktinis pagrindas ar kitos sprendimui įtakos turėjusios aplinkybės, taip pat sprendimo motyvai. Šie reikalavimai užtikrina, kad asmuo galėtų suprasti jo teises ribojančio sprendimo priežastis ir veiksmingai jį ginčyti, o teismas – patikrinti sprendimo teisėtumą ir pagrįstumą. Administracinio sprendimo motyvai gali būti išdėstyti pačiame sprendime arba kitame dokumente, jeigu sprendime pateikta aiški nuoroda į tokį dokumentą ir jis asmeniui yra prieinamas, tačiau trūkstami sprendimo motyvai negali būti pirmą kartą suformuluoti teismo procese.

47. Nustačius, kad pareiškėjai faktiškai taikytas režimas yra sulaikymas, Sprendimo teisėtumas vertintinas pagal Priėmimo sąlygų direktyvos 10–13 straipsniuose įtvirtintas sulaikymo sąlygas ir garantijas. Pagal šios direktyvos 10 straipsnio 2 dalį sulaikymas galimas tik individualiai įvertinus konkretų atvejį ir nustačius, kad kitų, švelnesnių priemonių negalima veiksmingai taikyti.

Priėmimo sąlygų direktyvos 10 straipsnio 4 dalies d punkte numatyta galimybė sulaikyti prašytoją siekiant pasienio procedūros metu priimti sprendimą dėl jo teisės atvykti į teritoriją, tačiau pasienio procedūros taikymas savaime nesudaro pagrindo sulaikyti kiekvieną prašytoją. Pagal Priėmimo sąlygų direktyvos 11 straipsnio 2 dalį sulaikymas turi būti paskirtas rašytiniu teisminės ar administracinės institucijos sprendimu, kuriame nurodytos faktinės ir teisinės sulaikymo priežastys bei paaiškinta, kodėl negalima veiksmingai taikyti kitų, švelnesnių priemonių.

48. Sprendimas šių reikalavimų neatitinka. Jame nenurodytas nė vienas Priėmimo sąlygų direktyvos 10 straipsnio 4 dalyje nustatytas sulaikymo pagrindas, individualiai neįvertinta būtinybė atimti pareiškėjai judėjimo laisvę ir nepaaiškinta, kodėl siekiamo tikslo negalima veiksmingai pasiekti švelnesnėmis priemonėmis. Sprendime apsiribota nuorodomis į Reglamento 51 straipsnį ir UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalį, tačiau neatskleista, kokios nustatytos aplinkybės sudarė pagrindą taikyti šią priemonę ir koku individualiu pareiškėjos padėties vertinimu buvo grindžiamas būtent toks jos judėjimo laisvės suvaržymas. Taigi Sprendimas, kurio pagrindu faktiškai buvo taikomas sulaikymui prilygstantis režimas, neatitiko sulaikymui nustatytų materialiujų ir procesinių reikalavimų.

49. Migracijos departamentas tik atsiliepime į pareiškėjos skundą nurodė, kad pareiškėja yra <nuasmeninta> pilietė, o šios valstybės piliečių prašymų, dėl kurių suteikiama tarptautinė apsauga, dalis neviršija 20 procentų. Ši aplinkybė gali būti reikšminga sprendžiant dėl pasienio procedūros taikymo, tačiau savaime nepagrindžia individualios būtinybės sulaikyti pareiškėją. Be to, atsiliepime pateiktas paaiškinimas negali pašalinti Sprendimo motyvų trūkumo, nes Sprendime nėra jokios nuorodos į šį faktinį pagrindą, o jis pareiškėjai nurodytas tik prasidėjus teismo procesui.

50. Pirmosios instancijos teismas, vertindamas Sprendimo motyvavimą, rėmėsi aplinkybėmis ir jų vertinimu, kurie pačiame Sprendime nebuvo nurodyti, be kita ko, tuo, kad Migracijos departamentas nenustatė individualių aplinkybių, dėl kurių pareiškėjos judėjimo laisvė negalėtų būti ribojama. Tačiau tokia institucijos išvada pati turėjo būti motyvuota, nurodant, kokie duomenys buvo vertinti ir kodėl jie nelaikyti kliūtimi riboti pareiškėjos judėjimo laisvę.

51. Atsižvelgdama į tai, teisėjų kolegija konstatuoja, kad pareiškėjai faktiškai taikytas režimas prilygo sulaikymui, todėl Sprendimas turėjo atitikti Priėmimo sąlygų direktyvos 10 ir 11 straipsniuose nustatytas sulaikymo sąlygas ir garantijas, tačiau jų neatitiko. Be to, Sprendime nenurodyti Viešojo administravimo įstatymo 10 straipsnio 5 dalies 5 ir 6 punktuose reikalaujami faktinis pagrindas ir individualų pareiškėjos padėties vertinimą pagrindžiantys motyvai. Pagal ABTĮ 91 straipsnio 1 dalies 1 ir 3 punktus Sprendimas naikintinas tiek dėl jo turinio neatitikties aukštesnės galios teisės aktų reikalavimams, tiek dėl individualaus vertinimo ir motyvavimo trūkumų. Pirmosios instancijos teismas šių Sprendimo neteisėtumo pagrindų tinkamai neįvertino.

Dėl pareiškėjos pažeidžiamumo ir pasikeitusių aplinkybių vertinimo

52. Nors nustatytų Sprendimo trūkumų pakanka bylai išspręsti, Migracijos departamentui turint iš naujo spręsti dėl pareiškėjos apgyvendinimo, reikšminga įvertinti ir jos pažeidžiamumo teisinę reikšmę.

53. Nėščia moteris pagal UTPI 2 straipsnio 18² dalį yra pažeidžiamas asmuo, o pagal Priėmimo sąlygų direktyvos 24 straipsnį – priskiriama prie prašytojų, galinčių turėti specialiųjų priėmimo poreikių. Nėštumas savaime neužkerta kelio taikyti pasienio procedūrą ar riboti judėjimo laisvę. Tačiau į šią aplinkybę turi būti atsižvelgta individualiai vertinant priemonės proporcingumą ir konkretų turinį. Be to, pagal Reglamento 53 straipsnio 2 dalies b ir d punktus

pasienio procedūra netaikoma arba nustojama ją taikyti, kai jos vykdymo vietoje negali būti suteikta reikiama parama specialiųjų priėmimo poreikių turinčiam prašytojui arba kai yra pagrįstų medicininių priežasčių šios procedūros netaikyti.

54. Byloje esanti Priėmimo ir integracijos agentūros psichologinės būklės vertinimo pažyma patvirtina, kad pareiškėjos pažeidžiamumo veiksnys yra nėštumas, specialiųjų poreikių, susijusių su jos psichologine būkle, nenustatyta, o rizikos lygis įvertintas kaip žemas. 2026 m. liepos 8 d. medicininės apžiūros pažymoje nurodyta, kad pareiškėjos nėštumas patvirtintas, ji jaučiasi gerai, jos būklė stabili. Šie duomenys apibūdina pareiškėjos būklę vertinimo metu, tačiau vien jų nepakanka išvada, kad nustatyti ir tenkinami visi su nėštumu susiję specialieji priėmimo poreikiai.

55. Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad Sprendimo priėmimo metu Migracijos departamentas neturėjo objektyvių duomenų apie pareiškėjos nėštumą, nes jis mediciniškai patvirtintas tik 2026 m. liepos 8 d. Tačiau vien medicininės pažymos išdavimo data neleidžia spręsti, kada ši aplinkybė tapo arba turėjo tapti žinoma institucijai. Pagal Priėmimo sąlygų direktyvos 10 straipsnio 3 dalį, sprendžiant dėl sulaikymo, turi būti atsižvelgiama ir į matomus požymius, asmens pareiškimus ar elgesį, rodančius specialiuosius priėmimo poreikius. Bet kuriuo atveju, nėštumą patvirtinus, ši aplinkybė turėjo būti įvertinta sprendžiant dėl sulaikymo tęstinumo. UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalyje nustatyta pareiga iš naujo įvertinti pasikeitusias su prieglobsčio prašytoju susijusias aplinkybes, o Reglamento 53 straipsnio 2 dalyje nurodytų pasienio procedūros netaikymo ar tolesnio netaikymo pagrindų buvimas turi būti vertinamas bet kuriame procedūros etape.

Dėl pasienio procedūros trukmės

56. Sprendime nustatytos priemonės trukmė susieta su Reglamento 51 straipsnyje nustatytu laikotarpiu, o pirmosios instancijos teismas rėmėsi UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalyje nurodytu penkių mėnesių terminu. Pagal Reglamento 51 straipsnio 2 dalį pasienio procedūra negali trukti ilgiau kaip 12 savaičių nuo prašymo užregistravimo dienos. Pasibaigus šiam terminui, prašytojui leidžiama atvykti į valstybės narės teritoriją, išskyrus atvejį, kai taikomas Reglamente (ES) 2024/1349 nustatytas grąžinimo pasienio procedūros režimas. Nagrinėjamos bylos išsprendimo dieną maksimalus pasienio procedūros terminas dar nėra pasibaigęs, todėl ši aplinkybė nėra savarankiškas pagrindas panaikinti Sprendimą. Vis dėlto, priimdamas naują sprendimą, Migracijos departamentas privalės įvertinti pasienio procedūros stadiją ir užtikrinti, kad nebūtų viršyta tiesiogiai taikomame Reglamente nustatyta maksimali jos trukmė. UTPI nurodytas penkių mėnesių terminas šios trukmės pratęsti negali.

Dėl prašymo kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą

57. Pareiškėja prašo sustabdyti bylos nagrinėjimą ir kreiptis į Teisingumo Teismą su prejudiciniu klausimu, iš esmės siekdama išsiaiškinti, ar Priėmimo sąlygų direktyvos 9 straipsnis draudžia tokį nacionalinį reguliavimą, pagal kurį pasienio procedūra taikoma tarptautinės apsaugos prašytoja apgyvendinama uždaroje įstaigoje, kurios teritoriją gali palikti tik gavusi įstaigos vadovybės leidimą. Taip pat prašoma, jeigu būtų kreipiamasi į Teisingumo Teismą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą nagrinėti skubos tvarka.

58. Pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 267 straipsnį galutinės instancijos teismas privalo kreiptis į Teisingumo Teismą, kai bylai išspręsti būtinas Europos Sąjungos teisės

aiškinimo klausimas, išskyrus atvejus, kai Teisingumo Teismas jau yra išaiškinęs iš esmės tapatų klausimą arba tinkamas Europos Sąjungos teisės taikymas nekelia pagrįstų abejonių (Teisingumo Teismo 1963 m. kovo 27 d. sprendimas sujungtose bylose 28/62–30/62 Da Costa, EU:C:1963:6; 1982 m. spalio 6 d. sprendimas byloje 283/81 CILFIT, EU:C:1982:335). Pagrindo kreiptis į Teisingumo Teismą nėra ir tuo atveju, kai atsakymas į keliamą klausimą nėra būtinas nagrinėjamai bylai išspręsti.

59. Teisingumo Teismas jau yra išaiškinęs savarankiškos sulaikymo sąvokos turinį ir esminius judėjimo laisvės apribojimo bei sulaikymo atribojimo kriterijus. Kaip nurodyta šios nutarties 25–32 punktuose, priemonės kvalifikavimas priklauso nuo jos faktinio turinio ir poveikio, o sprendžiant, ar asmuo turėjo realią galimybę savo valia palikti apgyvendinimo vietą, turi būti vertinamos konkrečios individualios aplinkybės. Nagrinėjamoje byloje šiuos kriterijus pritaikius nustatytoms faktinėms aplinkybėms, konstatuota, kad pareiškėjai faktiškai taikytas režimas prilygo sulaikymui, o Sprendimas neatitiko Priėmimo sąlygų direktyvoje nustatytų sulaikymo sąlygų ir garantijų. Todėl šiai bylai išspręsti nėra būtina abstrakčiai spręsti, ar Priėmimo sąlygų direktyvos 9 straipsnis draudžia UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalyje įtvirtintą reguliavimą visais jo taikymo atvejais. Tinkamas Europos Sąjungos teisės taikymas šiai bylai reikšmingu aspektu nekelia pagrįstų abejonių, o pareiškėjos siūlomas prejudicinis klausimas nėra būtinas bylai išspręsti. Prašymas kreiptis į Teisingumo Teismą netenkinamas, todėl nėra pagrindo atskirai spręsti ir dėl prašymo prejudicinio sprendimo priėmimo procedūrą taikyti skubos tvarka.

Dėl bylos baigties

60. Pagal Priėmimo sąlygų direktyvos 11 straipsnio 5 dalį, jeigu atlikus teisminę kontrolę sulaikymas pripažįstamas neteisėtu, prašytojas nedelsiant paleidžiamas. Teisėjų kolegija pažymi, kad paleidimas iš sulaikymo savaime nereiškia leidimo atvykti į Lietuvos Respublikos teritoriją ar pasienio procedūros nutraukimo.

61. Kol pasienio procedūra teisėtai vykdoma, pagal Reglamento 54 straipsnio 1 dalį valstybė narė, laikydamosi Priėmimo sąlygų direktyvos 9 straipsnio ir nepažeisdama jos 10 straipsnio, reikalauja, kad prašytojas gyventų paskirtoje vietoje. Teisėjų kolegija pažymi, kad reikalavimas gyventi paskirtoje vietoje savaime nesuteikia pagrindo drausti prašytojui išeiti iš apgyvendinimo vietos teritorijos. Paleidimas iš sulaikymo savaime nepanaikina pareiškėjos Priėmimo sąlygų direktyvos 19 straipsnyje įtvirtintos teisės į materialines priėmimo sąlygas ir nereiškia, kad ji privalo išvykti iš jai suteiktos apgyvendinimo vietos.

62. Teisingumo Teismas 2020 m. gegužės 14 d. sprendimo sujungtose bylose C-924/19 PPU ir C-925/19 PPU FMS ir kt., EU:C:2020:367, 292–293 punktuose išaiškino, kad, sulaikymą pripažinus neteisėtu, nacionalinis teismas turi turėti įgaliojimus pakeisti administracinės institucijos sprendimą dėl sulaikymo savo sprendimu ir nurodyti paleisti asmenį arba skirti alternatyvią sulaikymui priemonę. Alternatyvi sulaikymui priemonė gali būti skiriama tik tuomet, kai sulaikymo pagrindas yra teisėtas ir išlieka, tačiau sulaikymas nėra ar nebėra būtinas ar proporcingas. Šio sprendimo 295–296 punktuose taip pat pažymėta, kad paleistas tarptautinės apsaugos prašytojas išsaugo teisę į materialines priėmimo sąlygas, įskaitant apgyvendinimą netaikant sulaikymui prilygstančio režimo. Atsižvelgiant į šiuos išaiškinimus, ABTĮ 88 straipsnio 2 punkte nustatyti teismo įgaliojimai įpareigoti pašalinti padarytą pažeidimą ar įvykdyti kitokį teismo patvarkymą turi būti aiškinami kartu su Priėmimo sąlygų direktyvos 11 straipsnio 5 dalimi ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnyje įtvirtinta teise į veiksmingą teisinę gynybą. Teisėjų kolegijos vertinimu, šių nuostatų visuma sudaro pagrindą teismui nustatyti

pareiškėjos apgyvendinimo sąlygas laikotarpiu iki naujo Migracijos departamento sprendimo priėmimo tiek, kiek tai būtina nustatytam jos teisės į laisvę pažeidimui pašalinti.

63. Taigi, panaikinus Sprendimą, juo nustatyti pareiškėjos judėjimo laisvės apribojimai negali būti toliau taikomi. Atsižvelgiant į pareiškėjos pažeidžiamumą dėl nėštumo ir siekiant užtikrinti jos teisę į laisvę bei apgyvendinimo tęstinumą, iki naujo Migracijos departamento sprendimo priėmimo jos apgyvendinimas Pabradės priėmimo centre tęstinas netaikant judėjimo laisvės apribojimų. Tai reiškia, kad nuo šios nutarties paskelbimo pareiškėjai turi būti užtikrinta reali galimybė savo valia išeiti iš centro teritorijos ir į ją grįžti be atskiro centro vadovo ar jo įgalioto asmens leidimo.

64. Pagal ABTĮ 88 straipsnio 2 punktą Migracijos departamentas įpareigotinas ne vėliau kaip per 3 darbo dienas nuo šios nutarties paskelbimo iš naujo išspręsti pareiškėjos apgyvendinimo klausimą. Priimdamas naują sprendimą, jis turi nurodyti faktinį ir teisinį sprendimo pagrindą, individualiai įvertinti pareiškėjos padėtį bei specialiuosius priėmimo poreikius, įvertinti, ar yra sąlygos toliau taikyti pasienio procedūrą, ir nustatyti konkretų taikytinos priemonės turinį. Jeigu būtų sprendžiama dėl pareiškėjos sulaikymo, šis klausimas turi būti sprendžiamas teisės aktų nustatyta tvarka, individualiai nustačius sulaikymo pagrindą ir būtinybę, įvertinus galimybę veiksmingai taikyti švelnesnes priemones bei pareiškėjos pažeidžiamumą. Jeigu būtų taikomas tik judėjimo laisvės apribojimas, pareiškėjai turi būti užtikrinta reali ir veiksminga galimybė palikti apgyvendinimo vietos teritoriją aiškiomis, iš anksto žinomomis ir praktiškai įgyvendinamomis sąlygomis.

65. Apibendrindama teisėjų kolegija konstatuoja, kad pirmosios instancijos teismas UTPI 140⁸ straipsnio 3 dalyje nustatytą priemonę nepagrįstai sutapatino su UTPI 115 straipsnio 2 dalyje reglamentuojama alternatyva sulaikymui ir netinkamai įvertino jos faktinį poveikį. Sprendimas neatitiko sulaikymui nustatytų materialųjų ir procesinių reikalavimų, jame nenurodytas faktinis sulaikymo pagrindas, individualiai neįvertinta jo būtinybė ir galimybė veiksmingai taikyti švelnesnes priemones. Pirmosios instancijos teismas taip pat netinkamai įvertino pareiškėjos pažeidžiamumo teisinę reikšmę. Taigi pirmosios instancijos teismas netinkamai aiškino ir taikė materialiosios teisės normas (ABTĮ 147 straipsnis). Todėl pareiškėjos apeliacinis skundas tenkinamas iš dalies, pirmosios instancijos teismo sprendimas panaikinamas ir priimamas naujas sprendimas.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 144 straipsnio 1 dalies 2 punktu, teisėjų kolegija

n u s p r e n d ž i a:

<nuasmeninta> pilietės <nuasmeninta> apeliacinį skundą tenkinti iš dalies.

Utenos apylinkės teismo 2026 m. liepos 22 d. sprendimą panaikinti ir priimti naują sprendimą.

Pareiškėjos <nuasmeninta> skundą tenkinti iš dalies.

Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos 2026 m. birželio 26 d. sprendimą Nr. 26S130850 panaikinti.

Pareiškėją <nuasmeninta> nedelsiant paleisti iš sulaikymo, taikyto Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos 2026 m. birželio 26 d. sprendimo Nr. 26S130850 pagrindu.

Ipareigoti Migracijos departamentą prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos ne vėliau kaip per 3 darbo dienas nuo šios nutarties paskelbimo iš naujo išspręsti pareiškėjos apgyvendinimo klausimą, atsižvelgiant į šioje nutartyje pateiktus išaiškinimus.

Iki Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos naujo sprendimo dėl pareiškėjos apgyvendinimo priėmimo pareiškėjos <nuasmeninta> apgyvendinimą Pabradės priėmimo centre tęsti netaikant judėjimo laisvės apribojimų.

Pareiškėjos prašymo kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo netenkinti.

Sprendimas neskundžiamas.

Teisėjai

Ričardas Piličiauskas

Egidijus Šileikis

Skirgailė Žalimienė